

En lidt anden situation foreligger, hvis en lokalplan for et mindre landsbysamfund åbner for en vis begrænset tilvækst af bebyggelse uden for landsbyens nuværende geografiske rammer. Det ville i og for sig være naturligt at gøre „tilvækst-arealet“ til byzone (med frigørelsesafgift), men da det må anses for udelukket at begrænse lokalplanens geografiske område til dette areal — selve landsbyen må i større eller mindre grad også være omfattet af planen — fører betragtningerne ved det foregående eksempel til, at også det mindre „tilvækst-areal“ bør kunne holdes i landzone. Tilvæksten kan her med større rimelighed sammenlignes med enkeltudstykninger i landzone (hvor der ikke opstår frigørelsesafgift).

Hvis den tilvækst, der i det sidstnævnte eksempel planlægges for, derimod ikke har en begrænset karakter, er der al mulig anledning til, at arealet (og sandsynligvis hele landsbysamfundet) skal have byzonestatus. En sikkerhed for, at dette så også sker, synes tilvejebragt ved de forannævnte bestemmelser i lovforslaget, som sikrer, at spørgsmålet er vurderet i dispositionsplansammenhæng.

Fordelene ved lovforslagets fleksible løsning på spørgsmålet om zonestatus for arealer omfattet af en lokalplan forekommer mig at overstige ulemperne i en sådan grad, at denne løsning afgjort må anbefales bibeholdt.

Spørgsmålet har en vis relation til landboorganisationernes henvendelse til udvalget. I denne henvendelse fremsættes bl.a. ønske om, at der ikke skal kunne gennemføres lokalplaner for arealer, der i en dispositionsplan er forbeholdt jordbrugserhvervene. Idet jeg i øvrigt henviser til min kommentar til denne henvendelse og til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 00*), finder jeg det rigtigst også på dette sted at understrege, at lokalplanen er et planlægningsredskab og ikke et middel til ud fra andre motiver at gøre indgreb i landbrugets driftsforhold. Skulle der — mod forventning — opstå situationer, der har karakter af misbrug af lokalplanerne såvel i denne som i andre relationer, er jeg indstillet på at benytte de sikkerhedsventiler, som lovforslaget indeholder herunder bestemmelsen i § 28 og be-

myndigheden i § 51, til at fastsætte regler, der kan forhindre sådanne misbrug. Såfremt udvalget finder det ønskeligt, er jeg indstillet på at afgive en udtalelse til udvalgets betænkning herom.

Spørgsmål 20.

Ad § 27, stk. 2: Hvem afgør ved strid i kommunalbestyrelsen endeligt om der foreligger et fornyet forslag?

Svar:

Spørgsmålet vedrører lovforslagets bestemmelse om, at der skal ske fornyet offentliggørelse, hvis de ændringer, der foretages i et lokalplanforslag, som følge af fremkomne indsigelser og ændringsforslag er så omfattende, at der reelt foreligger et nyt forslag.

Kommunalbestyrelsen træffer selv i første omgang afgørelse af dette spørgsmål og — som sædvanligt, jfr. § 11 i lov om kommunernes styrelse — ved stemmeflertal.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan påklages til miljøministeren, jfr. lovforslagets § 48, stk. 1, idet der er tale om et retligt spørgsmål, nemlig om hvorvidt den efter loven krævede procedure er fulgt.

Efter almindelige forvaltningsretlige regler har et mindretal i kommunalbestyrelsen ikke adgang til at påklage afgørelsen til miljøministeren, blot fordi mindretallets synspunkter ikke er blevet fulgt. De medlemmer, der hører til mindretallet, vil således ikke i kraft af deres medlemskab af kommunalbestyrelsen kunne påklage flertallets afgørelse.

Imidlertid vil efter lovforslaget enhver, der skønnes at have en individuel, væsentlig retlig interesse i spørgsmålets efterprøvelse, have klagebeføjelse. Kredsen af klageberettigede over for en afgørelse efter § 27, stk. 2, er således ret vid.

Den endelige afgørelse af spørgsmålet tilkommer domstolene.

Spørgsmål 21.

Ad § 41: Man beder om ministerens kommentar til, at kommunerne tilpligtes at overlade offentlige friarealer og opholdsarealer til de omkringboendes disposition (så de får dispositionsret).

Svar:

Jeg er positivt indstillet over for den tanke, der ligger bag spørgsmålet, nemlig

*) Ikke optrykt her.